

*Bartók  
și prințul cioplit  
din lemn*

Traducere din limba maghiară de  
Bara Hajnal



GRAFOART

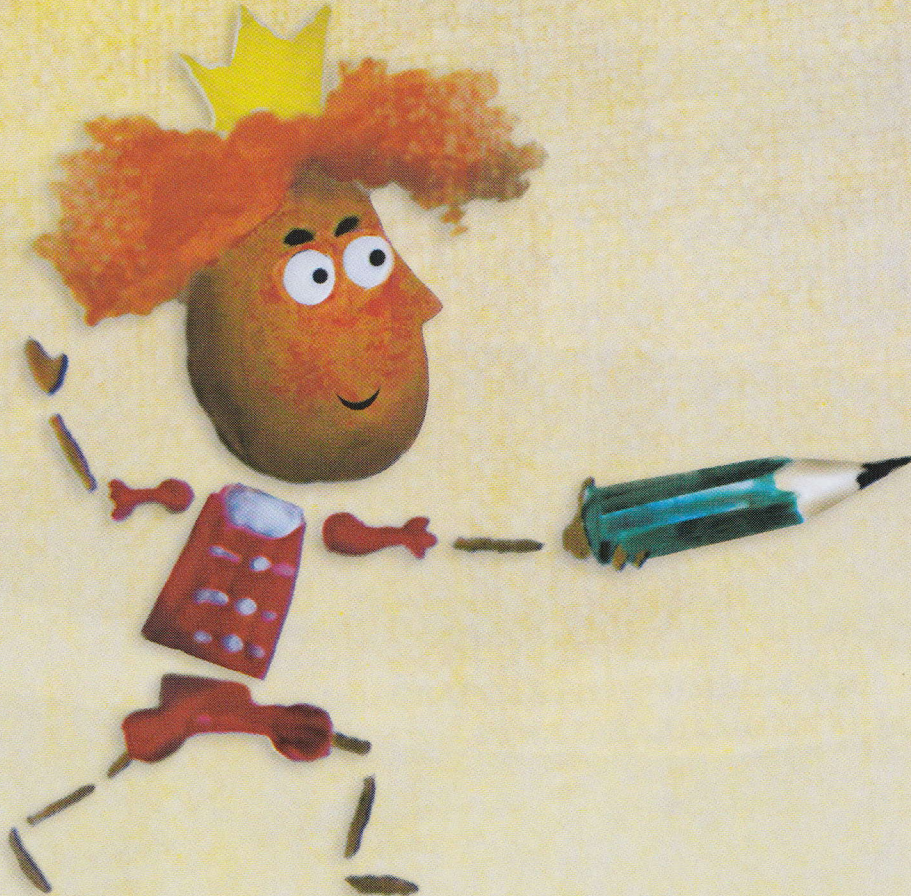


Prințul cioplit din lemn .....	4
Începe urmărirea! .....	12
Rezultatul urmăririi.....	18
În orașul încoronărilor.....	26
În căutare de comori.....	32
Prieten sau rival? .....	40
Cuib de pirați .....	48
Rămas bun.....	58

Libris

Respect pentru oameni și cărți

*Printul cioplit din lemn*



Es war einmal... Nu, nu e bine! Kde bolo, tam bolo... Nici așa nu e bine... Hol volt, hol nem volt... Hm, nu-i rău, dar...! – prințul cioplit din lemn aruncă creionul. Nu este mulțumit. Nu știe cum să înceapă povestea. I s-a încredințat o sarcină foarte importantă: să scrie povestea copilăriei lui Bartók Béla. Simte cum această sarcină îi apasă tot mai mult umerii fragili din lemn, pentru că, de-a lungul timpului, Bartók Béla a devenit un compozitor și un pianist ilustru. Cum să scrie despre Bartók tocmai el, care mănuieste sabia mult mai dibaci decât orice instrument de scris? Dacă i s-ar fi cerut să participe la un turnir cavaleresc și să se dueleze pentru Bartók, ar fi făcut-o imediat, dar, din păcate, până acum nu a fost contactat cu o asemenea solicitare. Are dubii serioase că povestea scrisă cu mâna lui de lemn le va plăcea copiilor mai fandoșiți, chiar dacă are convingerea că nimeni nu e mai competent în a scrie povestea copilăriei lui Bartók Béla ca el, întrucât petrecuse mult timp alături de compozitor în acele vremuri.

Prințul cioplit din lemn scapă repede de dubii, ca și cum și-ar scutura mantaua de praf; își alipește militărește picioarele lungi de lemn, tălpile clămpăindu-i de zor. Misiunea e misiune, sarcina se execută, nu se discută... nu poate da înapoi la primul obstacol. Preferă să cadă luptând, decât să părăsească în mod rușinos câmpul de bătălie, în cazul de față foaia de hârtie. Trage anevoios sertarul biroului și scoate o ascuțitoare ca să își ascută creionul, poate va avea mai mult spor la scris.



Ascute încet, cu precauție, nu cumva vreun deget să îi cadă pradă ascuțitorii. După această manevră se apleacă asupra hârtiei și cât pe ce să scrie începutul: A fost odată ca niciodată, când coroana îi alunecă pe



frunte. Dintr-odată vede negru în fața ochilor și, de spaimă, își mișcă brusc mâna. Pe pagina albă ca zăpada a apărut o linie neagră, urâtă și groasă, dar acest accident nu îl descurajează pe prinț, pentru că nu-i făcut din lut, ci e cioplit din lemn, din lemn dur. Trage aer în piept, își scoate coroana de pe creștet și o așează alături de el, scoate o coală curată și începe să așterne pe hârtie cu litere ca niște perle:

A fost odată ca niciodată, un băiețel pe nume Bartók Béla.

Și, ca să atragă atenția cititorilor chiar de la început, decide să destăinuie un secret al lui Bartók: numele lui adevărat nu este Bartók Béla! Mai precis, acesta nu este numele lui întreg! Adevărul este că avea chiar mai multe prenume! Îl chema Béla după tată și Viktor după naș, dar și János după bunic. Așadar, numele lui întreg era Bartók Béla Viktor János. Prințul cioplit din lemn plesnește mulțumit din degetul lui din lemn. Ce început fantastic! Și continuă să aștearnă pe hârtie alte explicații referitoare la nume: deși prințul cioplit din lemn nu are nici un prenume, el nu poate fi confundat cu nimeni.

Este adevărat că uneori, în special copiii de astăzi, îl strigă pur și simplu Pinocchio. La auzul acestui nume însă prințului cioplit din lemn îi îngheață sângele, mai bine spus seva în vene. Este indubitabil că amândoi au fost ciopliți din lemn, dar există totuși o diferență esențială între ei. Pinocchio este un băiețel absolut obișnuit, pe când prințul cioplit din lemn nu a fost cioplit din orice fel de lemn, ci dintr-un lemn nobil, tocmai de către Pădurarul-șef din Bistrița, într-o după-amiază ploioasă, la capătul de linie al mocăniței care transporta bușteni.

Pădurarul-șef îi dăruise lui Bartók această păpușă din lemn în ziua în care, după o ședere de un an la Bistrița, Bartók se întorcea cu Maman și cu sora lui, Elza, la Bratislava. Pădurarul-șef își luă rămas bun de la Bartók cu părere de rău, căci petrecuseră după-amieze plăcute împreună cântând, Pădurarul-șef la vioară, iar băiețelul la pian. Pădurarul-șef îi dăruise lui Bartók păpușă din lemn, știind că acesta a rămas fără tată când era încă foarte mic, așa că i-ar putea prinde bine un prieten bun la necaz.

